



Syyrin Sanomat

2017



Rauniokorttelissa. Kuva : Matti Lahti.

SISÄLLYS

TOIMITTAJALTA.....	3
HYVÄT SUKULAISET.....	4
SYYRIN SUKUSEURAN SYYSRETKEI TURKUUN 2.9.2016.....	6
TUTUSTU SUVUN NUOREEN.....	11
KOTISEUTUNEUVOS JA TARINANKERTOJA MARJA-RIITTA PERTTULA.....	13
LEENA ÄÄRILÄ - MAATALON EMÄNNÄSTÄ KAUPUNKILAISDAAMIKSI.....	15
MATTI IHAMUOTILA - SUVUN VANHIN SOMETTAJA JA TENNIKSENPELAAJA.....	20
SUKUSEURAN HALLITUS 2017.....	24
MATILDA IHAMUOTILAN MUISTOSÄÄTIÖN MYÖNTÄMÄT APURAHAT.....	25

TOIMITTAJALTA

Hyvä lukija,

Kädessäsi on tuore Syyrin Sanomat. Vuosi on taas kulunut eikä mikä tahansa vuosi, vaan sukupolvemme merkittävin Suomi 100 - juhlavuosi. Se merkitsee arvokkuutta, isänmaallisuutta, iloa ja yhdessäoloa. Tasan sata vuotta sitten Svinhufvudin senaatti julisti Suomen itsenäiseksi.



Eva ei ollut kirjoittanut Suomen itsenäisyysjulistuksesta vaan sitä seuranneesta Vapaussodasta ja niihin liittyvistä peloista. *Lapsuus Nokialla ja pari muutakin muistelmaa Nokialta* -kirjassaan Eva kertoo, kuinka Frans joutui olemaan varuillaan, sillä toisin kuin Nokian kartanon muu väki, hän kuului valkoisiin. Koska punakaartilaiset olivat etsineet ruoka- ja aseväkijoukkoja ja koska isä Frans pysyi poissa kotoa, Evalla oli kova huoli ja hän vaistosi perheen tuskan ja pelon. Vasta sitten kun ”harmaatakkiset miehet valkoisin käsinauhoin” saapuivat ratsuillaan pihalle, huojentuneena perhe tiesi, että isänmaa oli vihdoinkin vapaa. Vaikka Suomi julistettiin itsenäiseksi jo joulukuussa 1917, varsinkin isänmaallisuuden ja vapauden tunne korostuivat Eva-tädin mukaan vasta Vapaussodan jälkeen toukokuussa 1918.

Vaikka sukupolveni ja minua nuoremmat eivät välttämättä osaa kuvitella kaikkia näitä pelkotiloja ja kaikkea sitä tuskaa, jota itsenäisyyden ja vapaussodan kokeneet joutuivat käymään läpi, vanhat kertomukset auttavat ymmärtämään sen ajan tuskan ja kärsimyksen – ja Vapaussodan jälkeisen ilon ja vapaudentunteen. Vanhat muistot sekä opettavat nuorempia että yhdistävät sukupolvia.

Kiitän kaikkia kirjoittajia avusta ja hienoista jutuista.

Hyviä lukuhetkiä ja rauhallista joulunaikaa!

Syyrin Sanomien toimittaja,

Sini Fabre

Pyydän huomioimaan, että sukuseuran nettisivuilla on uusi osoite, joka on <http://www.syyrinsukuseura.fi>.

HYVÄT SUKULAISET

Itsenäinen Suomi täytti sata vuotta 6.12.2017. Sitä juhlittiin eri puolella Suomea, ja tilaisuuksissa kunnioitettiin sotiemme veteraaneja ja sankarivainajia. Ilman heidän taistelutahtoaan emme juhlisi itsenäistä Suomea. Juhlat huipentuivat tasavallan presidentin itsenäisyyspäivän vastaanottoon presidentinlinnassa, jonne oli kutsuttu 1900 vierasta kaikkialta Suomesta, ja ilta päättyi näyttävään ilotulitukseen.

Syyrin suvun sääntömääräinen sukkokokus oli lauantaina 2.9.2017 Turussa, ravintola Kisällissä.



Aloitimme kokouspäivän tutustumalla historian ja nykytaiteen museoon Aboa Vetus & Ars Novaan. Historian ja nykytaiteen museo Aboa Vetus & Ars Nova on ainutlaatuinen kulttuurikohde Turussa. Vuonna 1995 avattua museota ylläpitää Matti Koivurinnan säätiö. Aboa Vetus on maanalainen rauniokortteli, jonka aidot rakenteet kertovat Suomen vanhimman kaupungin historiasta. Ars Novan näyttelysalit ovat vuonna 1928 valmistuneessa Rettigin palatsissa, jossa esitellään nykytaidetta ja säätiön taidekokoelmaa (www.aboavetusarsnova.fi/fi)

Kokoukseen osallistui kolmekymmentä henkeä. Maittavan lounaan jälkeen aloitimme virallisen sukkokouksen. Kokouksessa päätimme, että jäsenmaksu on 10€ / hlö ja perhejäsenmaksu on jatkossa 30€ kolmihenkisiltä ja sitä suuremmilta perheiltä. Lisäksi päätimme luopua merkkipäivien muistamisesta, koska sukuseuralle ei tule kaikista merkkipäivistä tietoa.

Ensi kesänä suunnataan lauantaina 1.9.2018 kohti Helsingin Mannerheimin museota, jossa tavataan klo 12. Tunnin kestoisen opastetun kierroksen jälkeen menemme yhteysaluksella Uunisaaren. Uunisaaren entisen kylpylän tiloissa toimivassa ravintolassa nautimme makoisan lounaan klo 14 eteenpäin. Omavastuuosuus on aikuisilta 25 euroa ja alle 12-vuotiaat pääsevät ilmaiseksi.

Buffettiin sisältyy:

Mansikka-halloumijuustosalaattia
Salaatti paahdetusta bataatista ja oliiveista
Salaatti grillatusta kanasta ja paprikasta
Sienipiirakkaa ja rucolaa
Savumuikkuja ja mummonkurkkuja
Lohichevicheä ja avokadokreemiä
Savustettua viljaporsaan kassleria ja melonia
Maalaisleipää ja voita

Paahdettua nieriää, pinaatti-kasvispaistosta ja valkoviinikastiketta

Jogurtti-pannacottaa ja marinoituja hedelmiä
Kahvia tai haudutettua teetä

Auton voi jättää Kaivopuiston varteen Iso-Puistotielle Kaivuhuoneen tai Café Ursulan eteen tai lähelle. Auton voi pysäköidä myös rantaa pitkin kulkevan Ehrenströmin tien varteen. Kaivopuistoon pääsee myös ratikalla 2 ja 3.

Perhettämme kohtasi 15.10.2017 suuri suru, kun vaimoni Ulla menehtyi sairauskohtaukseen kotonamme aikaisin sunnuntai-aamuna. Ensihoitoyksikkö saapui nopeasti ja jatkoi aloittamaani elvytystä mutta valitettavasti mitään ei ollut tehtävissä. On tulossa toisenlainen joulun muisteleminen, että yhdessä poikieni Timon ja Karin kanssa vietämme perheenä hyvän joulun muistelemalla rakasta Ullaa, Äitiä. Suuressa surussa läheiset, ystävät ja sukulaiset ovat tärkeä tuki sureville omaisille.

Syyrin sukuseura järjestää vuosittain yhteisiä tilaisuuksia, joissa voit tavata sukulaisia jotka ovat tulleet eri puolilta Suomea. Nämä ovat hienoja tapahtumia, joissa voimme yhdessä sukulaistemme kanssa viettää aikaa ja vaihtaa kuulumisia. Syyrin suvun 2018 teemana on jäsenrekisterin päivittäminen ja siihen me tarvitsemme teitä kaikkia. ***Kääritään hihat ja tehdään se yhdessä.***

Hyvää ja rauhallista joulua!

Jukka Kahila, sukuseuran puheenjohtaja

SYYRIN SUKUSEURAN SYYSRETKEI TURKUUN 2.9.2016

Kauniina elokuisena päivänä 26 syyskuuta kokoontui Aboa Vetus & Ars Nova -museoon. Tunninkestoisella opastetulla kierroksella pääsimme perehtymään vuonna 1994 alkaneissa arkeologisissa kaivauksissa löytyneen Turun vanhan kivi kaupungin elämään ja Turun keskiaikaisiin raunioihin.

Ruotsi liitti 1100-luvulla vähitellen Etelä- ja Länsi-Suomea osakseen. Ruotsin vallan aikana ruvettiin rakentamaan kirkkoja. Niistä merkittävin on Turun tuomiokirkko. Kirkkojen edustalle asettui asumaan kirkonmiehiä, käsityöläisiä ja kauppiaita. Turusta kehkeytyi vähitellen Suomen suurin ja merkittävin kaupunki, joka kukoisti aina 1809 asti, kun Ruotsin vallan aika loppui Suomessa.

Museossa on esillä kuuden kiviasuinrakennuksen rauniot, jotka sijaitsivat porvareiden asuttamassa Luostarikorttelissa. Kortteli alkoi yläjuoksulla sijaitsevasta torista, ja toisessa päässä eli alajuoksulla sijaitseva dominikaaninen luostari, joka vaikutti nykyisessä Kaskenmäessä. Jokirannassa sijaitsi muun muassa satama ja laitureita.

Kivitaloissa asuivat vauraat kauppiaat. Kivitalon muuraus kesti kauan ja oli kovin hintavaa. Raunioista löytyneissä kivitaloissa oli kaksi tai kolme kerrosta. Alimmaisessa kerroksessa oli kellari, keskimmaisessa tupa tulisijoineen ja ylimmäisessä kauppiaan perheen makuutiloja. Kellarissa saattoi olla pieniä ikkunoita, jotka toimivat myynti-ikkunoina. Tupa sen sijaan toimi neuvottelutilana.

Nämä 1300-luvun lopussa rakennettujen kivitalojen kellarit ovat toimineet monien rakennusten pohjana 1900-luvulle asti. 1700-luvulla niiden päälle rakennettiin tupakkatehdas, ja 1800-luvun lopulla alueella vaikutti Auran kylpylaitos. Uusien rakennusten rakentaminen vanhojen kellareiden päälle oli tyypillistä, kun korttelia uusittiin. Tosin vuonna 1827 raivonnut Turun palo saattoi koitua näiden kuuden talon kohtaloksi.

Tämän kiehtovan opastetun kierroksen jälkeen suuntasimme Luostarimäen käsityöläismuseon vieressä sijaitsevaan Kahvila Kisälliin ruokailemaan ja kokoustamaan. Kuvat puhuvat puolestaan. Kiitos vielä kerran osanottajille!



Rettigin palatsin puutarhan alapuolisen raunioalueen paikalla oli 1800-luvun alussa kivetty aukio, Vähätori, ja pitkä kivistä rakennus, jossa toimi Turun vanha tupakkatehdas.



Pienoismallin valkoinen eli alin kerros kuvaa vuotta 1656. Valkoiset talot ovat pääasiassa asuintaloja. Valkoisessakin kerroksessa näkyvässä pitkässä talossa toimi tupakkatehdas vuosina 1745–1827. Tehdas näkyy siis mallin seuraavassa kerroksessa, joka kuvaa vuotta 1827 juuri ennen Turun paloa. Saman rakennuksen paikalla toimi Turun palon jälkeen toinen tupakkatehdas eli Rettigin tupakkatehdas vuosina 1907–1928. Auran kylpylaitos toimi tontilla vuosina 1874–1907. Edellisessä kuvassa näkyvä, ylimmäisessä kerroksessa oleva Rettigin palatsi valmistui vuonna 1928.



Syyriläiset ihmettelemässä kivitalojen pienoismallia. Kuvassa näkyy laiturit ja kauppa-aitat sekä kauppiaiden talot.



Kirsti Kuivajärvi ja Syrjästen perhe ihastelemassa Pirkko Laakson tekemää valokuvakirjaa.



Vasemmalla Ossi ja Hanna-Leena Koskinen jälkipolvineen ja oikealla Pirkko Laakso.



Syyrin sukuseuran hallituksen puheenjohtaja Jukka Kahila pitää kokousta.

TUTUSTU SUVUN NUOREEN

Opiskelija Maria Ihamuotila

1) Kuka ja kuinka vanha olet?

Olen Maria Ihamuotila ja olen 22-vuotias.

2) Mistä olet kotoisin? Missä asut?

Olen alunperin kotoisin Espoosta, mutta olen muuttanut muutama vuosi sitten Helsinkiin aloitettuani korkeakouluopinnot.

3) Mitä opiskelet? Missä vaiheessa opintosi ovat?

Opiskelen kauppatieteitä Hanken Svenska Handelshögskolanilla Helsingissä. Pääaineena luen rahoitusta, ja sain kandin paperit viime syksyn alussa.

Nyt olen siis neljännen vuoden opiskelija ja suoritan maisteritutkintoa.

4) Olit vaihdossa Wienissä. Millaista siellä oli?

Kevääni vaihto-oppilaana oli ihan mielettömän onnistunut. Asuin lähellä Wienin keskustaa ja opiskelin WU Vienna University of Economics and Business -koulussa. Kaupunki oli upea ja tehtävää ja nähtävää riitti aina. Sain kansainvälisiä ja paikallisiakin kavereita eikä aika käynyt koskaan pitkäksi. Vaikka Wien on hieman isompi kuin Helsinki, sen keskusta tuntuu mukavan kompaktilta (osittain koska metroverkosto on erittäin toimiva) ja minulle tuli nopeasti kodikas olo. Kampus on iso ja moderni, ja kurssini olivat laadukkaita – otin myös muutaman saksan kielellä. Kaiken kaikkiaan kevät Keski-Euroopassa oli lämmin ja aurinkoinen, ja hyödynsin tämän matkustamalla mm. Itävallassa, Tsekeissä, Italiassa ja Espanjassa. Yksi reissuni kohokohdista oli vaihto-oppilaiden pitkä viikonloppu Alpeilla Zell Am Seessä.

5) Mitä harrastat?

Nuorempana harrastin pitkään tanssia, mutta nykyään käyn pääosin vain kuntosalilla Unisportilla, koska se sopii parhaiten aikatauluini ja tarjoaa myös paljon erilaisia tunteja. Pidän myös ulkoilusta (powerwalkit ja juokseminen), kun sää sallii.

6) Mitä suku merkitsee Sinulle?

Minulla on paljon serkkuja/pikkuserkkuja, ja minusta on tärkeää että pysymme paljon yhteyksissä. Olen sukupolveni vanhin, ja uskon, että meidän sukupolvestamme tulee vielä kehittymään hauska,

fiksi porukka, ja toivon että teemme asioita yhdessä. Suku merkitsee minulle myös sitä, että välillä kokoonnutaan juhlistamaan yhteisiä asioita. Tätä me olemmekin tehneet, joinain vuosina enemmän ja joinain vähemmän, muun muassa syntymäpäivien, glögijuhlien ja ylioppilasjuhlien muodossa. Erityisesti kesäisin saatamme törmäillä muissakin merkeissä, kaupungilla tai maalla, mikä on mukavaa.

7) Mitkä asiat ovat Sinulle tärkeitä?

Saan paljon energiaa muista ihmisistä, joten perhe/läheiset ja ystävät ovat todella tärkeitä. Pyrinkin aina mahdollistamaan kalenteriin jotain tekemistä tärkeiden ihmisten kanssa. Pidän myös siitä, että opinnot ja työ ovat mielekkäitä, ja pääsee oppimaan uutta ja haastamaan itsensä. Vapaa-ajalla liikunta ja ulkoilu ja omien asioiden puuhaaminen kotona (esim. kokkailu, lukeminen, kaupungilla pyöräily) tekevät minut onnelliseksi.

8) Missä näet itsesi kymmenen vuoden päästä?

Koen opiskelevani minulle mielekästä alaa, joten minulla on jo jonkinlainen "visio" siitä miltä kuviot kymmenen vuoden päästä ehkä näyttäisivät. Olen siis toivottavasti unelmatyössä, ja asun Helsingissä, tai miksipä en jossain muussa kaupungissa. Vapaa-ajalla haluan pystyä reissaamaan ja pysymään yhteyksissä erityisesti parhaiden ystäväni ja perheen kanssa.

9) Jos joutuisit autiolle saarelle, mitkä kolme asiaa ottaisit mukaan?

Pikkuveneen, hyvää seuraa ja aurinkorasvan.



KOTISEUTUNEUVOS JA TARINANKERTOJA MARJA-RIITTA PERTTULA

Syyrin Sanomien toimitus huomasi maaliskuussa Turun Sanomista maininnan, että Tasavallan presidentti myönsi keväällä Marja-Riitta Perttulalle kotiseutuneuvoksen nimen ja arvon. Ensinnäkin toimitus haluaa onnitella koko sukuseuran puolesta Marja-Riittaa tästä hienosta saavutuksesta. Toimitus kyseli sähköpostitse kuulumisia Syyrin Sanomien entiseltä päätoimittajalta.

1. Mitä eläkepäiviisi kuuluu? Miten saat aikasi kulumaan?

Tällä hetkellä kiukuttelen uuden kännykkäni kanssa, kun vanhan rakkaan Nokiani näppäimet ovat kuluneet puhki. Ohjeet ovat englanniksi ja niitä on nelisenkymmentä sivua!

Muuten eläkeaika menee entistä enemmän pelkkään aikomiseen, ja se saa aikaan kiireen tunteen. Kuntosali korvaa entisen hyötyliikunnan omakotitalossa. Lieto-oppaissa toimin oppaana ja luennoitsijana. Eilen illalla olin Liedon vesitornissa esittelemässä jouluista valomerta. Kunnan suunnittelutoimisto kysyy joskus apua nimistön suunnitteluun. Tänä syksynä suunniteltiin lasten liikennepuiston nimiä ja kuntienvälistä ulkoilureitistöä.

2. Kirjoitatko joka päivä? Missä kirjoitat mieluiten? Mikä on kirjoittamisessa hankalinta? Onko sinulla hetkiä, jolloin kirjoittaminen ei onnistu ollenkaan? Mistä saat ideoita kirjoitustyöhösi?

Joka päivä jotain kirjoitan, esimerkiksi keskustelupalstoille netissä, viimeksi osallistuin #metoo-kampanjaan. Kirjoittaminen yleensä onnistuu, kun vain istuu koneen viereen ja aloittaa. Aiheita löytyy mediasta. Taustatyötä pitää tehdä paljon, näin aiheen saa sisäistettyä.

3. Millaisia kirjoja luet itse? Entä millaisia kirjoja luit nuorena? Oletko koskaan miettinyt, mistä moinen into on peräisin? Luettiinko sinulle pienenä paljon satuja?

Tämän syksyn kirjoista jäi mieleen Rosa Lixsomin Everstinna. Antti Tuurin tekstistä pidän erityisesti. Hänen tavassaan referoida dialogia on jotain humoristista. Lukematta on vielä Tammikuu 1918.

Lapsuudesta ovat jääneet mieleen Anni Swanin kirjat sekä tietysti Tarzanit, nuorena Molièren näytelmät. Isoisäni luki minulle Topeliuksen satuja. Nykyään tietokirjat tuntuvat parhailta: tämän vuoden luettuja ovat Eveliina Talvitien Keitäs tyttö kahvia, Mirja Turusen Veripellot, Rauno Lahtisen Punainen Turku 1917–1918.

4. Vieläkö otat selvää paikkakuntien nimien alkuperästä kiertämällä talosta taloon? Vai miten nykyään kartutat tietokantaasi?

Nimistön tutkiskelu on edelleen kiinnostukseni kohteena, mutta jalkatyön sijaan tietoa löytyy netistä. Lieto on jo kokonaan nimestetty. Uutta tutkimustakin on paljon. Keskustelen sähköpostitse muutaman tutkijan kanssa, ja oman kirjani julkaisun jälkeen on löytynyt uusia vinkkejä eräitten Liedon nimien selvittämiseen.

Vielä muutama kysymys sukuseuran hallituksesta:

5. Mistä mihin toimit sukuseuran hallituksessa?

Voi kun meillä ei enää ole Matti Äärilää! Hän olisi muistanut kaiken oikein ja täsmällisesti. Ensinhän perustettiin Matilda Ihamuotilan muistosäätiö 1970-luvun alussa, ja Mikko Ihamuotila selvitti sukuun kuuluvat. Toimin säätiön hallituksen sihteerinä 1981–1986, sitten hallituksen jäsenenä 1986–2005. Matin idea taisi olla sukuseurankin perustaminen 80-luvulla. En muista hallitusvuosia, taisin olla mukana lähinnä Syyrin Sanomien ensimmäisenä toimittajana 1998–2006.

6. Mikä on mieluisin muisto tuolta ajalta? Mainitse muutama kohokohta.

Mieluisimpia muistoja ovat tietysti yhteiset kokoontumiset, ehkä paras vuonna 1983, kun kokoonnuttiin synnyinkodissani Liedon Pokkolan kylän Pakulassa. Sitä varten pystytettiin aittaan kotimuseokin. Toinen oli muutamaa vuotta myöhemmin, kun sukuseura tuli katsomaan näytelmääni Balladi Tootulan Jalmarista. Hauska oli myös tutustua eri sukuhaarojen kotitienoisiin.

7. Mikä sinua aikoinaan innosti mukaan sukuseuran toimintaan?

Sukuseurassa tapasi uusia mukavia ihmisiä. Heidän kanssaan oli motivoivaa toimia. Yhteistyö pelasi.

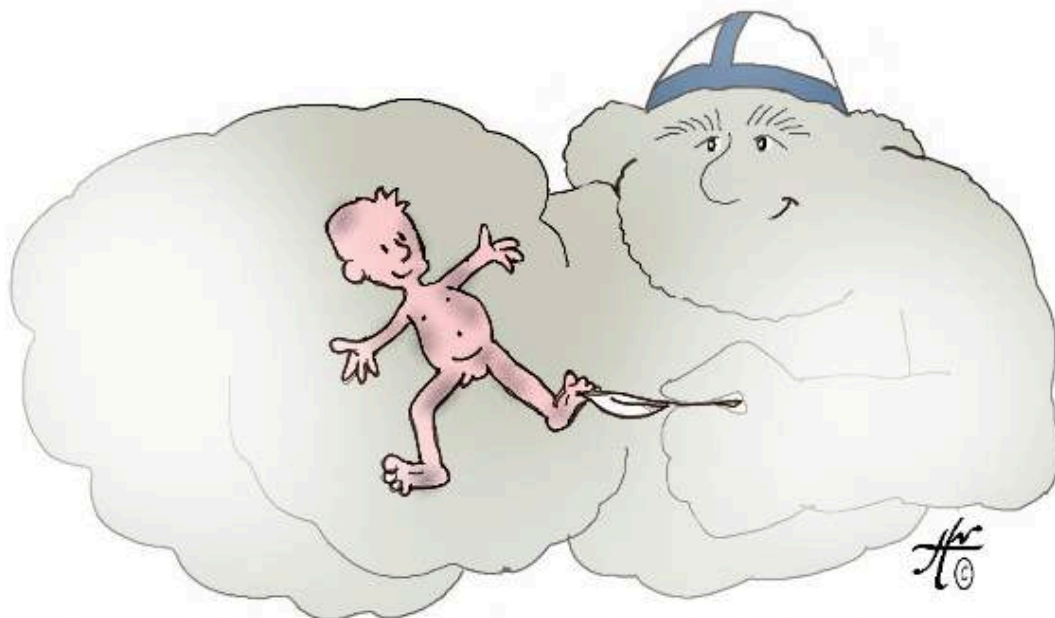
8. Suomen juhlavuoden kunniaksi kysyn vielä lopuksi, mitä juhlavuosi sinulle merkitsee?

Joka ilta katsoessani televisiouutisia ajattelen, kuinka hyvin Suomessa asiat ovat. Kehitys 1800-luvun Euroopan köyhimmästä maasta tähän päivään on huima. Mukana on tietoa, taitoa, taistelua, sisua, sattumaakin. Ajattelen usein niitä, jotka ovat sodassa uhranneet elämänsä itsenäisyytemme hyväksi, erityisesti omaa isääni, joka kaatui jo ennen syntymääni.

9. Mitä Tasavallan presidentin myöntämä arvonimi sinulle merkitsee?

Tasavallan presidentti myönsi keväällä minulle kotiseutuneuvoksen nimen ja arvon. Olen tietenkin asiasta ylpeä ja kiitollinen. Olen mielissäni myös siitä, että on huomattu nimenomaan naisen

tekemä työ. Paljon tehdään vapaaehtoista kulttuurityötä, joka lisää hyvinvointiamme ja pidentää jopa elinvuosiamme. Se on toimintaa, jota ei voi rahalla mitata, mutta se pitää yllä tietoisuutta siitä, että me kuulumme johonkin, ja että meillä on jotain yhteistä. Nyt jälkeenpäin katsottuna huomaan, että se on ollut yksi elämäni tärkeä asia.



Teen yhden tommosenkin, sano Jumala ko lietolaisen loi.

Saima Mäen kokoelma 1977

Hannu Nurmen kuvitus

LEENA ÄÄRILÄ – MAATALON EMÄNNÄSTÄ KAUPUNKILAISDAAMIKSI

Syyrin Sanomien toimitus kävi haastattelemassa Hirvensalon Maunulan tilastaan Turun keskustaan ihastuttavaan kerrostalokolmioon muuttanutta Leena Äärilää. Ovella odottaa hymyilevä ja virkeänoloinen Leena keppi kädessä, joka toivottaa tervetulleeksi. Istahdamme keittiönpöydän ääreen ja aloitamme rupattelun. Toimitus litteroi suoraan vastaukset.

Leena Äärilä kuuluu E-sukuhaaraan. Hänen isoäitinsä oli Syyrin tyttäriä.

Leena ei oikein huomaa, miten eläkepäivät kuluvat: ”Ei mitään erikoisempaa, monenlaista pientä askareta”. Hän tapaa aina välillä entisiä työtovereita ja opiskelutovereita kahvilassa. Työtovereiden kanssa tapaaminen on jäänyt melkein kokonaan pois tovereiden huonokuntoisuuden takia. Uudet eläkeläiset eivät enää liittyneet seuraan, joten tapaamiset kuihtuivat pois. Ylioppilasluokan kanssa Leena tapaa kerran vuodessa ja keskikoululuokan kanssa hieman useammin. Sairaanhoitajakurssilaisten kanssa he tapaavat joka toinen kuukausi. Tapaamisten lisäksi Leena vaihtaa usein puhelimitse kuulumisia tuttujen kanssa.

Suku merkitsee Leenalle paljon. Isän puoleinen suku jäi vieraammaksi. Äidin puolen suku oli taas läheisempi, sillä he kävivät paljon Maunulassa; muun muassa Salli ja Frans Ihamuotila, jotka olivat Leenan kummeja. Jotkut sukulaiset jäivät moneksi yöksi kerrallaan. Suku oli kovin rakas etenkin Leenan äidille.

Viime vuoden lehdessä Pirkko Laakso mainitsi kirjoittamassaan artikkelissa Maunulan myymisestä Turun kaupungille. Leena valmisteli Maunulan myyntiä niin kauan jo, ja tuli siihen tulokseen, että myynti oli jossain vaiheessa edessä, sillä hän ei tulisi pärjäämään siellä yksin. Toinen syy, miksi siitä oli helpompi luopua oli se, että talo oli Leenan isän ostama, eikä suvulta peritty. Jatkajia ei myöskään ollut, joten ei ollut muita vaihtoehtoja: ”tosiasia pitää ottaa tosiasiana, ettei sitä voi enää korjata”. Riipaisihan talon myynti hieman, sillä Leena on viettänyt siellä suuren osan elämästään. ”Se oli sellainen pääpaikka, vaikka Hämeenlinnassakin olin välillä”. Vaikka Maunulasta luopuminen oli vaikeaa, hän on omien sanojensa mukaan oikein hyvin selvinnyt siitä. Leena toteaa, että ”Turun kaupunki sen osti ja nyt siihen tehdään asemakaava, niin kaupunki voi sitä ruveta sitten myymään”. Ainakin lehden mukaan siihen suunnitellaan jonkin verran viheraluetta.

Leena muistelee, että lapsuudenkoti oli yksikerroksinen talo. Vintillä oli kesähuoneita, ja kesällä oli vuokralaisia. Talossa oli keittiö ja viisi huonetta, joista kolme lämmiteltiin talvisin. Sali ja salin

kamari pysyivät kylminä. Vaikka ison talon ylläpito vei aikaa ja energiaa, Leena pärjäsi hyvin omillaan. 70-luvullahan siellä teetettiin iso remontti, jolloin laitettiin keskuslämmitys ja uusittiin vesijohdot. Lapsilla ei ollut omia huoneita, vaan kaikki nukkuivat samassa huoneessa. Joskus kesällä joku meni nukkumaan vinttiin, kun siellä oli tilaa ja omaa rauhaa. Talvella sali ja salin kamari olivat kylmät. Jouluksi hieman lämmiteltiin. Leena muistelee, että keittiön yläpuolella oli sellainen pieni eteisen kokoinen huone ja siellä seslonki, jossa joskus joku nukkui. Leikkipaikkoja ja piilopaikkoja löytyi metsästä. Kentällä pidettiin usein kilpailuja, joihin Leena ei saanut osallistua. Leenalla oli onneksi kesäasukkaista seuraa.

Leena kertoo, että hänen isänsä oli vähän vanhempi. Hän oli yhdeksän, kun hänen isänsä kuoli. Leenan äiti oli kovin seurallinen, kuten Leena itsekin nyt eläkeiässä. Perhe lähti usein pakettiautollaan, ”koppafoordillaan” Ruskolle ravustamaan, kun ilma oli suotuista. Välillä he kävivät kesäisin Mäntsälässä, kun Leenan äiti oli sieltä kotoisin.

Leena muistelee, että hän ja sisaruksensa olivat tavallinen lapsikatras: ”Tapeltiin”. Jaakko oli sen verran Leenaa vanhempi, mutta sen sijaan Maurin ja Matin kanssa Leena muisteli paljon tapelleensa ja antaneensa samalla mitalla takaisin. ”Ei mitään ihmeellisempiä, äiti vaan sanoi, että aina te kinasitte”. Isot pojat antoivat pikkuveli Matin olla rauhassa. Päivät kuluivat maalla nopeasti. Pojat olivat pellolla ja Leena auttoi äitiään kotitöissä. Palvelijoitakin oli pakko olla, sillä karjaakin oli. Leena muistaa hyvin etenkin Martan, joka oli palvelijana Maunulassa isän aikaan. Heistä tuli kovin läheiset ystävät. Martan poika oli Matin ikäinen. Leena muistelee, että vaikka hän oli pitkään Ruotsissa, niin aina kun hän kävi Suomessa, hän tuli käymään Maunulassa.

Leenalle kaikki muistot Maunulasta ovat rakkaita. Yksi muisto kuitenkin on ylitse muiden: ”kun sota-aikana äiti jaksoi olla niin positiivinen”. Ei saanut olla mitään tansseja, mutta poikien kaverit, sekä tytöt että pojat tulivat useasti heille Maunulaan. Leena kuvailee: ”Äiti leipoi tai joku tati kävi leipomassa, oli gramofoni, ja tytöt ja pojat tanssivat. Meillä oli hyvät leivät ja kahvit, ja nuoret tulivat mielellään.” Matti oli sen verran pieni, että hän oli maskottina. Leena muistelee, että koska hänen äitinsä oli niin aktiivinen eri seuroissa, heillä kävi paljon ihmisiä, muun muassa reumayhdistyksestä ja kaupungin lähetyksestä. ”Sieltä tultiin aina linja-autolla kevätretkelle. Talo oli kaikille avoin, kaikki oli tervetulleita.”

Muistelimme vielä lopuksi hieman Leenan pikkuveljeä Mattia. Leenan sanojen mukaan Matti oli kovin sosiaalinen jo pienestä pitäen. Hän halusi olla kaikessa mukana. Matti muistuttaa paljon

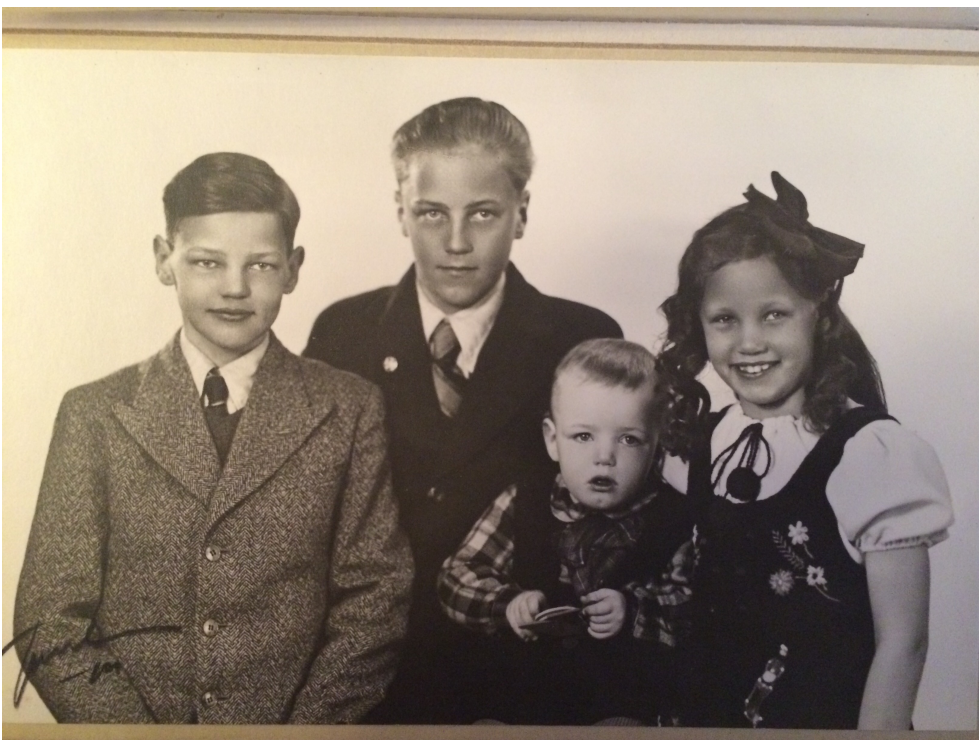
heidän äitiään: ”Hän halusi, että on aina ihmisiä ympärillä”. Hän oli monessa seurassa mukana, esimerkiksi nuorisoseurassa, alakoulussa. Valokuvaus taisi Leenan mukaan tulla hieman myöhemmin ja koirat myös. Kun Hirvensaloon perustettiin omakotiyhdistys ja seurakunta, Matti rupesi pitämään Hirvensalopäiviä. Matti sai myös jossain vaiheessa koko vetovastuun, kun järjesti parisenkymmentä matkaa Ilomantsiin. Leena tiivistääkin hyvin: ”Hän paneutui kaikkeen, mihin ryhtyi”.



Maunulan tilan päärakennus, aitta ja navetta.



Perhe kuistilla. Matti ei ollut vielä tuolloin syntynyt.



Mauri, Pekka, Matti ja Leena nuorena.

MATTI IHAMUOTILA – SUVUN VANHIN SOMETTAJA JA TENNIKSENPELAAJA

Syyrin Sanomien toimitus otti sukusäätiömme hallituksen entiseen puheenjohtajaan yhteyttä sähköpostitse ja kyseli kuulumisia.

1. Kerro itsestäsi muutamalla lauseella: kuka olet ja mihin sukuhaaraan kuulut?

Minä, Matti Veikko Artturi Ihamuotila, olen Matilda Ihamuotilan Artturi-pojan Veikko-pojan Matti-poika. Minulla on siis isäni ja isoisäni etunimet, kuten myös kummallakin veljelläkin Ristolla ja Jaakolla. Kuulun sukuhaaraan 1.

2. Mitä sinun eläkepäiviisi nykyään kuuluu? Miten saat aikasi kulumaan?

Olen pitkään sairastanut keuhkopussin syöpää mutta onnekseni olen kuitenkin pärjällyt yhdellä keuhkollani niin, että jaksan vielä pelata nelinpelitennistä, mikä on ollut pitkäaikainen harrastukseni ja ilonaiheeni. Se on sosiaalisesti mukava harrastus. Meitä on noin 10 ihmisen ryhmä, jotka pelaamme keskenämme. Onnekseni saan asua vain 2 kilometrin päässä lapsuudenkodistani ja vain kivenheiton päässä lapsuuden kansakoulustani, omakotitalossa järven rannalla. Puutarha-askareet täyttävät mukavasti päiväni. Minulla on myös 5 ihanaa lastenlasta, joiden elämää olen saanut läheltä seurata. Tällä hetkellä kaksi lastenlastani on vaihto-oppilaina Kaliforniassa ja on mukavaa seurata heidän pitämää blogia vaihto-oppilasvuodestaan.

3. Olet poikkeuksellisen lahjakas ”somettaja” ikäisesi. Mistä moinen innostus ja kiinnostus?

Työni kautta olen ollut aina verkkojen kanssa tekemisissä. Toisen laudaturin tein tietoliikenneasioista joskus 1970-luvun alkupuolella. Vuonna 1984 sain opetusministeriöltä tehtäväksi liittää Suomen korkeakoulut kansainvälisiin tutkimusverkkoihin ja vuonna 1987 johtamani organisaatio, sittemmin nimeltään Tieteen tietotekniikan keskus, liitti Suomen korkeakoulumaailman Internetiin v. 1987, noin seitsemän vuotta ennen kuin Internet tuli kaupalliseen käyttöön.

Verkkojen parissa tekemäni työ on ollut kaikkein mielenkiintoisinta. Siksi edelleen seuran aktiivisesti, miten verkon palvelut kehittyvät tämän ”big-datan” aikana. Juuri ostin kirjan tekoälyohjelmoinnista.

4. Mitkä ovat mielenkiinnonkohteesi?

Vähän se tuossa tuli jo sanotuksi: lapsenlapset, tennis, puutarhanhoito, ja siinä kaikessa se some on oivallinen apuri. Tietotekniikan kehitystä seuran suurella mielenkiinnolla.

5. Mistä mihin toimit sukusäätiömme hallituksissa?

Johonkin ovat hävinneet kaikki vanhimmat kokouspaperit. Sukusäätiömme hallituksen puheenjohtajana aloitin aivan 80-luvun alussa mutta olin jäsenenä jonkin aikaa ennen sitä. Luovuin puheenjohtajuudesta noin vuonna 2011, kun Jaakko-veljeni tytär Elina tuli sukuhaarani edustajaksi.

6. Mikä sai sinut aikoinaan liittymään sukuseuran jäseneksi?

Paremminkin voi sanoa mikä sai minut olemaan aktiivinen sukuseuran perustamisessa. Toimiessani säätiön hallituksen puheenjohtajana, koin aina, että vaikeinta on jakaa stipendejä oikein. Siksi perehdyin sukuseurojen toimintaan ja sen pohjalta hallitus käynnisti sukuseuran perustamisen. Marja-Riitta Perttula, hallituksen jäsenenä, oli varmaan yksi meistä aktiivisesti sukuseuraa ajaneista.

7. Mikä on mieleenpainuvuin kokemus niiltä ajoilta, joina toimit aktiivisesti sukumme parissa?

Mieleenpainuvuin sukukokous oli joskus ennen kuin olin virallisesti mukana. Se oli säätiön järjestämä ensimmäinen Syyrin suvun tapaaminen joskus 70-luvulla Airistolla. Silloin vasta todella tutustuin Ihamuotilan puoleisiin sukulaisiini. Nythän Isoisäni Artturi kuoli ennen kuin isäni oli yksivuotias. Yhteytemme olivat siksi paljon voimakkaammat isoäitini Kantala-sukuun ja Äitini Kouki-sukuun. Ihamuotiloihin olimme enemmän yhteydessä vasta sukusäätiön perustamisen jälkeen. Rikhard, joka perusti säätiön, kutsui isäni säätiön ensimmäiseksi hallituksen puheenjohtajaksi.

Sukuseuran ajoilta mielenpainuvuin kokous oli varmaan se, jonka yhteydessä näimme Marja-Riitta Perttulan kirjoittaman näytelmän siitä, kuinka vaikeaa Karjalan evakkojen oli kotiutua Turun alueelle.

8. Millä tavoin sukuseuran ja säätiön hallitus ovat muuttuneet niiltä ajoilta, kun itse toimit aktiivisesti?

Minusta tuntuu, ettei sukuseuran hallituksen toiminta ole lainkaan muuttunut. Sen sijaan säätiön hallituksen toiminta on aivan merkittävästi yksinkertaistunut siitä, mitä se oli 70-luvulla. Nyt käytössä on sähköposti, ja kokouksia on vain kaksi vuodessa. Ennen oli minulla ainakin neljä matkaa kokouksiin Turussa. Olin pitkään yhtä aikaa hallituksessa kuin akateemikko Lauri Posti. Matkat olivat verrattoman mukavia, usein Laurin kuplafolkkarilla. Sain perusteellista koulutusta suomen kielen sanojen alkuperästä ja kielentutkimuksesta.

9. Muutama sana lapsuudestasi: Minkälainen oli lapsuutesi Histalla? Mikä on rakkain muistosi Histalta?

Hista oli syrjäinen paikka, ja minulla oli aika vähän leikkিতovereita koulun jälkeen. Siksi olimme kaikki lapset aika lailla kiinni maatilan elämässä. Lapsena olin paljon tekemisissä kaikkien eläinten kanssa. Meillä oli myös aivan ihana Kavento-pehtoori, joka otti minut kuin omaksi pojakseen, kun hänellä ei omia ollut. Kaiken vapaa-aikani usein vietin hänen kanssaan. Hän oli erinomainen seppä ja osasi korjata myös kaikkia laitteita. Mikä olikaan pikkupojalle mukavampaa kuin olla mukana ja opetella kaikenlaisia korjaushommia. Pajassa usein pyöritin ahjon tuuletinta ja seurasin kuinka pehtoori takoi rautaa kaikenlaisiksi osiksi. Metsästys oli intohimoni. 15-vuotiaana ammuin ensimmäiset hirveni.

10. Mitä muistoja Sinulla on isästäsi Veikosta?

Isä oli aika autoritäärinen – yksi mies ja yksi ääni – mutta kyllä hän rakasti kovasti meitä lapsia. Hän oli kovin kiireinen kun oli kaksi työtä, toinen kotona maatilan hoito, ja sitten toinen Helsingissä Maataloustuottajien keskusliitossa. Äiti tosin vastasi kokonaan karjanhoidosta ja myös monista maanviljelyksen asioista. Lähimmäksi pääsin isää lukuisilla metsästysretkillä. Metsästys oli myös isälle intohimo. Ehkä mukavimmat muistot minulla on Kettulan metsästysretkiltä Suomenselällä.

Siellä oli paljon paikalla sotaveteraaneja, joiden parissa metsästys- ja sotajuttuja oli nuoren miehen kiva kuunnella. Joskus komennettiin aiemmin pehkuihin, kun jutut menivät liian hurjiksi.

11. Mitä Suomen 100-juhlavuosi merkitsee Sinulle?

Kyllä Suomi on paras maa maailmassa, vaikka meilläkin on paljon vielä tehtävää. Haluan nimenomaan olla suomalainen mutta samalla on tärkeää, että olen myös eurooppalainen ja EU-maan kansalainen.

Yli kaiken arvostan minua edeltänyttä sukupolvea, joka taistellen esti Suomen miehittämisen.

Itse olen toiminut kansalaispalveluyhdistyksen perustajana ja puheenjohtajana tavoitteena se, että jokainen Suomen kansalainen tekisi itselleen parhaiten sopivan palveluksen Suomelle, ei vain asevelvollisuuden kautta vaan myös jonkin sopivan turvallisuuttamme edistävän palvelutehtävän kautta. Lisää toiminnasta voit katsoa sivustoltamme www.kansalaispalvelu.fi. Voimme kaikki olla ylpeitä 100-vuotiaasta Suomesta.



Matti Ihamuotilan 75-vuotispäiväkuva sisaruksineen. Matin vasemmalla puolella Risto Ihamuotila ja Matin oikealla puolella Anna-Leena Verkasalo ja Jaakko Ihamuotila.

SUKUSEURAN HALLITUS 2017

Puheenjohtaja Jukka Kahila

Suuntakuja 3, 15870 HOLLOLA
Puh: 03-7804059, työ 03-5538441,
Gsm 040 8411739
S-posti: jukka.kahila@huurre.com

Kokoussihteeri Janne Rajala

Puistokuja 3 A 14, 05400 JOKELA
Gsm 044 278 7070
S-posti: janne.rajala@saunalahti.fi

Varapuheenjohtaja Kyllikki Raatikainen

Pakaistentie 37, 21290 RUSKO
Puh: 02-4322465, Gsm 050 375 9732

Rahastonhoitaja Antti Pakula

Pahkalaukkaantie 731, 21360 LIETO AS.
Gsm 040 7578665
S-posti: antti.pakula@kolumbus.fi

Sirkka Vainio

Paavaistentie 7, 21290 RUSKO
Puh: 02-4322130, Gsm 0400 798 677

Ulla Vesander

Kumpulanportti 3 C 11, 00520 HELSINKI
Puh: 09-799915, Gsm 050 323 5433
S-posti: uvesander@netti.fi

Marja Äärilä

Pekolanraitti 8 E 42, 30100 FORSSA

Sini Fabre

Pehtorinkuja 6, 21280 RAISIO
Gsm 041 5480373
S-posti: sinifabre4@gmail.com

Webmaster Matti Saarinen

Pokkolantie 21, 21420 LIETO
Puh. 0400829417
S-posti: matti.saarinen@elisaneet.fi

Syyrin Sanomien toimittaja

Sini Fabre
Pehtorinkuja 6, 21280 RAISIO
Puh: 041-5480373
S-posti: sinifabre4@gmail.com



MATILDA IHAMUOTILAN MUISTOSÄÄTIÖN MYÖNTÄMÄT APURAHAT

Matilda Ihamuotilan jälkeläiset (18 hakijaa)

Nimi	Oppilaitos ja opinnot	Myönnetty summa
Jere Nevalainen	HYRIA koulutus Riihimäki, media-alan toimittaja, 1. vuosi	750,-
Aleksi Nevalainen	Lahden Lyseo, 1. vuosi	200,-
Tuomas Ihamuotila	Ressun lukio, IB-linja, 1.vuosi	200,-
Waltteri Ihamuotila	Estonian Business School, Business and Administration, 1.vuosi	1000,-
Elias Koskinen	Aalto yliopisto, energia- ja ympäristötekniikka, 1.vuosi	1500,-
Santeri Ihamuotila	Concordia University Portland, Business Administration and Management, 1.vuosi	1500,-
Rikhard Ihamuotila	Helsingin yliopisto, lääketiede, 3.vuosi	1500,-
Axel Ihamuotila	Columbia University's program for High School students	500,-
Maria Ihamuotila	Svenska handelshögskolan, kauppatieteiden maisteri 1. vuosi	1500,-
Mia Ihamuotila	Kandidat examen i Juridiska fakulteten, Helsingfors Universitet	1500,-
Valma Koskinen	Myönnetty kevät 2017	200,-
Christina Alholm	Göteborgs Universitet, 1. vuosi	1500,-
Charlotte Alholm	Brändö Gymnasium 1. vuosi	200,-

Kari Kahila	Haaga-Helia, finassi- ja talousasiantuntija, 4. vuosi	1000,-
Timo Kahila	Lahden ammattikorkeakoulu, liiketalous, 1. vuosi	1000,-
Heikki Kahila	Aalto yliopisto, tohtorikoulutus	1500,-
Siiri Säynätjärvi	Tredu Ylöjärvi, kaksoistutkinto, 3. vuosi	750,-
Emma Syrjänen	Aalto yliopisto, konetekniikka, 3. vuosi	1500,-
	Yhteensä	17 800,-

Matilda Ihamuotilan sisarusten jälkeläiset (10 hakijaa)

Nimi	Oppilaitos ja opinnot	Myönnetty summa
Vilma Muurinen	Turun ammattikorkeakoulu, mainonnan suunnittelu, 4. vuosi myönnetty kevät 2017	2000,-
Netta Saari	Oulun yliopisto, hammaslääketiede, 4. vuosi	1200,-
Tessa Saari	Oulun yliopisto, biologia, 1. vuosi	1200,-
Niklas Saari	Oulun yliopisto, tietojenkäsittelytiede, 3. vuosi	1200,-
Aleksis Saari	Sallan lukio, 1.vuosi	200,-
Eero Kurkela	Turun ammattikorkeakoulu, Insinööri, tieto- ja viestintätekniikka, 1. vuosi	750,-
Katri Olkkonen	Helsingin yliopisto, Lähi-idän tutkimus, 4. vuosi	1200,-
Emmi Olkkonen	Helsingin yliopisto, biologia, 1. vuosi	1200,-
Emil Nieminen	Turun ammattiopistosäätiö, peltiseppä, 3. vuosi	500,-

Tuulikki Koskinen	Aalto Pro jatkokoulutus, avoin yliopisto	500,-
-------------------	---	-------

	Yhteensä	9950,-
--	-----------------	---------------

RAHASTO I, sairaus- ja vanhuusavustukset (Ei hakijoita)

Nimi	Myönnetty summa
-------------	------------------------

Ei hakijoita

Frederica ja Matti Syyrin sukuseura

<http://www.syyrinsukuseura.com>

Perustettu 16.9.1984



Kauppiaan talo. Kuva: Aboa Vetus & Ars Nova, Jari Nieminen